

*О.В. СТАРЧЕНКО,
кандидат юридичних наук, доцент
(Донецький юридичний інститут Луганського
державного університету внутрішніх справ
ім. Е.О. Дідоренка)*

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ МІЖНАРОДНОЇ ВЗАЄМОДІЇ СЛІДЧОГО ОВС

Ключові слова: *взаємодія, співробітництво, розслідування злочинів, міжнародні акти, правова допомога, доручення, запити.*

Питання взаємодії слідчого з іноземними та міжнародними суб'єктами посідають важливе місце у загальній проблематиці його зовнішньої взаємодії, оскільки в сучасних умовах діяльність з розслідування великої кількості злочинів в рамках однієї держави на цьому просторі заздалегідь приречена на невдачу.

Питання міждержавної активності України в контексті боротьби зі злочинністю в рамках політології, державного управління, юридичних наук розглядали багато авторів, зокрема В.Т. Білоус, С.В. Бородин, П.М. Бірюков, Л.З. Вірнхост, О.Г. Волеводз, В.М. Гребенюк, О.Д. Дорошенко, Ю.А. Иванов, А.Г. Каткова, О.В. Київцев, С.О. Кравчук, О.І. Леженіна, І.Л. Олійник, Л.З. Павлик, В.О. Романюк, А.С. Сизоненко, Ф.Л. Сініцин, А.С. Шумілов та ін. Однак за дуже великої кількості праць окремим питанням активності слідчих органів у міждержавному вимірі досі не приділено належної уваги. Більшість авторів розглядають ці питання або з позицій міжнародного права, або в аспектах боротьби з так званою транснаціональною злочинністю.

Цілком погоджуючись з актуальністю такої проблематики, зауважимо, що діяльність слідчого, під час якої він має справу з іноземними та міжнародними факторами,

не завжди присвячена боротьбі з тероризмом, міждержавною організованою злочинністю, міжнародним обігом наркотиків, торгівлею людьми тощо [6; 7; 13]. Величезна кількість питань, що випливають перед слідчим із завдань розслідування дуже значного обсягу так званих загальнокримінальних злочинів, що мають закордонні компоненти, на жаль, залишається майже поза увагою науковців, хоча, поза будь-яким сумнівом, складає певну (а для слідчих ОВС — навіть основну) частину проблематики діяльності слідчих в міждержавному напрямі.

Тому досліджуючи питання міжнародної взаємодії слідчого, зробимо спробу висвітити найбільш актуальні її аспекти, виходячи в першу чергу з реальних потреб, які ставить перед правовою доктриною практична діяльність слідчих ОВС. При цьому, оперуючи матеріалами практики, значну увагу приділятимемо як нормативній базі, що регулює вказані питання, так і думкам вищевказаних та інших фахівців.

Міжнародну діяльність слідчого ОВС слід розглядати як форму міжнародної правоохоронної діяльності ОВС, яка, в свою чергу, є складовою міжнародної правової допомоги. Під міжнародною правовою допомогою сучасна юридична доктрина розуміє встановлену нормами міжнарод-

ного і національного права узгоджену діяльність різних держав по порушеній кримінальній справі щодо захисту інтересів особи, суспільства і держави, яка полягає в підготовці і передачі до іноземних правоохоронних органів та судових установ доручень, а також виконання таких доручень, якщо це передбачено міжнародним договором України [14, 12].

Предметом такої взаємодії слід вважати потреби, що виникають при розслідуванні різних категорій злочинів. Аналіз підслідності злочинів за КПК України дозволяє стверджувати, що участь слідчих ОВС у кримінальному переслідуванні міжнародних злочинів та злочинів міжнародного характеру є значно меншою, порівнюючи із завданнями, що поставлені перед слідчими СБУ та прокуратури. Переважна кількість процесуальних дій слідчого у сфері міжнародного співробітництва присвячена розслідуванню злочинів, що не носять міжнародний характер, але мають іноземні складові.

Змістом міжнародної діяльності слідчого ОВС слід вважати дії з:

видачі правопорушників та засуджених осіб іноземним державам та екстрадиції осіб в Україну, відносно яких ведеться кримінальне переслідування або притягнутих до кримінальної відповідальності;

- передачі та отримання провадженого у кримінальних справах;
- виклику або надання свідків, потерпілих, цивільних позивачів тощо;
- надання та виконання процесуальних доручень різного характеру.

Правова основа міжнародного співробітництва слідчого ОВС являє собою величезний комплекс джерел правових норм, що мають різну юридичну природу, походження та властивості. Більшість авторів визначають два рівні правових основ участі ОВС України у міжнародній правоохоронній діяльності: національне законодавство та міжнародні правові акти відповідного призначення [4, 5]. Зауважимо, що систематизувати міжнародні акти, які регу-

люють питання міжнародної діяльності слідчих, досить важко як через велике розмаїття їх форм, характеру та учасників, так і через перманентні зміни таких актів (насамперед, відомчих). Втім практика діяльності ОВС, зокрема правотворчої, виходить з наявності двох основних міжнародних угод, одна з яких функціонує в рамках Ради Європи (Європейська конвенція 1959 р.), а інша — між державами СНД (Мінська конвенція від 22 січня 1993 р.), при цьому враховуються й двосторонні договори та угоди (насамперед, з державами, що не брали участь в укладанні двох наведених конвенцій). Вважаємо такий підхід досить адекватним ситуації, що склалася. При цьому для сприяння практичної міжнародної діяльності слідчих доцільно видавати відомчі інкорпорації міжнародних договорів, що найбільш часто використовуються (крім договорів СНД та Ради Європи — це угоди з Китаєм, В'єтнамом, Індією, Туреччиною, США) [11].

О.І. Виноградова, базуючись на аналізі практики застосування перелічених нормативно-правових актів у діяльності слідчих, суддів та працівників органів юстиції приходить до думки про недостатньо ефективне використання цих правових актів у міжнародному співробітництві в боротьбі зі злочинністю, зокрема вона виявила істотні прорахунки в механізмі співробітництва [1, 3—4], внаслідок чого на думку багатьох дослідників не було досягнуто його головної мети — подолання негативних тенденцій у боротьбі зі злочинністю. Так, Методичні рекомендації від 12 липня 2004 р. та Вказівка № 2662/Бч від 13 травня 1998 р., що їм передувала [12], не згадують про Протокол про взаємодію між ГСУ МВС України та СК МВС РФ від 18 червня 1992 р., який дещо спрощує порядок направлення слідчих доручень в РФ.

О.І. Леженіна дійшла висновку, що керівництво МВС України, усвідомлюючи необхідність не поодиноких заходів, а системного підходу щодо вирішення проблем боротьби з організованою транснаціональною злочинністю та охорони прав і свобод

людини та людства, виступає з правотворчою ініціативою на засадах доцільності, зваженості, системності, науковості, відповідності світовим стандартам в галузі забезпечення прав і свобод людини. При цьому вона визнає, що у переважній частині відомчих актів ОВС міжнародна діяльність органів внутрішніх справ (зокрема, й слідчих підрозділів) розглядається як другорядний об'єкт регулювання, або в них закріплюються лише окремі аспекти такої діяльності, та пропонує «на законодавчому рівні адекватно, зважено, системно урегулювати відносини, що виникають у міжнародному правовому співробітництві» [10, 213].

За даними В.О. Меркулової, слідчі при розслідуванні справ за ст. 149 КК України, насамперед, стикаються з проблемами зовнішньої взаємодії з відповідними органами тих країн, що не мають відповідних угод з Україною (в першу чергу — це Ізраїль), та відчувають розділення при веденні слідства між МВС та СБУ (до підслідності якої належать ст. 331, 332 КК України «Незаконне перетинання державного кордону» та «Незаконне переправлення осіб через державний кордон України»). Заступник начальника СУ УМВС України в Одеській області В.Н. Сергєєв та слідчий з особливо важливих справ цього СУ З.І. Сафаров пропонують законодавчо вирішити питання щодо підслідності таких справ або МВС, або СБУ [3, 5—6]. Підтримуємо таку пропозицію відносно інших злочинів, що мають міжнародний характер та знаходяться у підслідності МВС (фактично вони майже завжди є вчиненими у сукупності з іншими злочинами, які належать до компетенції СБУ або прокуратури) [15, 22].

За передбаченим відомчими актами МВС порядком, звернення про надання правової допомоги у виконанні окремих слідчих дій готуються працівниками ОВС на місцях, при цьому вони скріплюються гербовою печаткою, мають містити певний перелік відомостей та мають супроводжуватися перекладом тексту звернення та документів, що додаються до нього [12, 7].

Переклад за загальним правилом має бути здійснений державною мовою запитуваної сторони, але для країн СНД та Прибалтики допускається переклад російською мовою, а для країн Європи (за умови відсутності спеціальних застережень) — «однією з європейських мов» [12, 3]. Вважаємо що цими мовами є робочі мови ЄС — англійська, німецька та французька. При цьому переклад має бути завірений підписом перекладача та скріплений печаткою організації, яка здійснює переклад. Зауважимо, що на практиці буквальне слідування наведеній нормі може створювати часові перешкоди складання доручень, в особливості за умови необхідності перекладу російською, якою переважна більшість слідчих володіє вільно. Як показує практика, у запитах до країн СНД сам текст звернення викладається російською мовою, без додання перекладу.

Зауважимо, що ні КПК, ні відомчі акти МВС не встановлюють порядок здійснення наведеного перекладу доручення та взаємодії слідчого з установою, яка його здійснює. Тому підтримуємо пропозицію А.С. Сизоненка про необхідність закріплення цього питання у кримінально-правовому законодавстві [14, 8], але зауважимо, що запропоноване ним офіційне затвердження вичерпного переліку суб'єктів, які будуть мати право здійснювати та завіряти переклад, не є доцільним, про що ми скажемо далі.

Серед загальної сукупності недоліків, які є серед міжнародних звернень у кримінальних справах, слід, насамперед, виділити відсутність єдиного зразка для їх складання, навіть для звернень до країн СНД. При цьому текст такого звернення складається довільно та може містити зміст відповідної статті КК або він може додаватися на окремому додатку, який в різних випадках або не завіряється, або посвідчується підписом слідчого, або гербовою печаткою. Здебільшого у кримінальних справах залишається копія звернення, яка не має конкретних вихідних даних [5]. Окремо слід зауважити про спосіб надання такого звернення.

Міждержавні та міжвідомчі угоди про правове співробітництво здебільшого передбачають у термінових випадках надсилання звернення до безпосередніх виконавців паралельно з його надсиланням до Генеральної прокуратури України технічними засобами зв'язку, причому в цих угодах варіанти таких засобів здебільшого не обмежуються [11]. Відомчі акти МВС серед них вказують електронну пошту та факсимільний зв'язок [12, 11]. Зауважимо, що невідповідність технічного обладнання слідчих підрозділів ОВС сучасним вимогам часто стає на перешкоді такого вирішення термінових питань взаємодії. Зазначимо, що практика зустрічає випадки надсилання окремих слідчих доручень через спеціальні засоби зв'язку МВС, але їх специфіка іноді не дозволяє органу, що їх отримує, ознайомитись з окремими реквізитами звернення та документів, що його супроводжують (насамперед, з печатками та підписами). Це становить перешкоди тоді, коли такі питання мають досить вагоме значення (наприклад, при екстрадиції). Те ж саме можна казати й про електронну пошту. Пропонуємо у подальшому врегулювати ці аспекти питання відповідними міжвідомчими угодами.

В матеріалах досліджених кримінальних справ усі протоколи допитів та пояснення, відібрані органами дізнання та досудового слідства РФ, зроблені з дотриманням вимог КПК РФ, зокрема без наявності роз'яснення особам прав, гарантованих ним ст. 63 Конституції України. Причому у зверненнях слідчих органів ОВС України відсутня вимога про виконання іноземними органами вказаної процедури. Для уникнення наслідків, що виникають в таких ситуаціях, А.С. Сизоненко пропонує вказувати у тексті міжнародного слідчого доручення про прохання застосування кримінально-процесуального законодавства України, з доданням витягів з відповідних статей КПК України [14, 12]. Зазначимо, що обов'язково при згадуванні в дорученні про необхідність у використанні ст. 63 Конституції надавати її текст.

Практика дуже часто стикається з ситуацією, коли докази, які надаються з-поза кордону, відповідають вимогам КПК, але не відповідають вимогам відповідних міжнародних угод (наприклад, за умови недотримання офіційної процедури їх передачі слідчим органам України або їх оформлення відповідно до певних угод). Виникає питання — чи є наприклад, протокол допиту свідка, оформлений належним для КПК України чином в РФ, але не скріплений гербовою печаткою органу, представник якого його склав, доказом у кримінальному процесі в Україні. Для дослідження питань допустимості таких доказів А.С. Сизоненко пропонує участь спеціаліста в огляді матеріалів, що надійшли, із зазначенням їх особливостей та призначення відповідної експертизи щодо цих предметів або документів [14, 11].

Окремо слід зупинитись на теорії та практиці екстрадиції, яка здійснюється слідчими ОВС. Л.З. Вирнхост виокремлює декілька етапів екстрадиції. Першим етапом він вважає встановлення достатніх правових підстав видачі [2, 7]. Зауважимо, що на цьому етапі слідчий ОВС має вивчити чинну договірно-правову базу та норми національного законодавства, які стосуються питань видачі, для того, щоб визначити, чи є реальна можливість вимагати видачі особи, яка перебуває на території іншої держави. Якщо така можливість є, слідчий має готувати запит (вимогу, клопотання) про видачу.

Затягування складання міжнародних запитів щодо екстрадиції на місцях не завжди призводить до їх належного оформлення та змісту. Це викликано й об'єктивними складнощами — відносно значною кількістю документів, які треба підготувати (клопотання про видачу, яке також може мати назву «прохання про видачу» (в Грузію, Монголію) або «вимога про видачу» (в Польщу, Латвію), копії постанов про порушення кримінальної справи, про перекваліфікацію діяння на чинне законодавство, про притягнення як обвинуваченого, про оголошення обви-

нуваченого в розшук, постанови суду про обрання запобіжного заходу, витяг з КК України з повним текстом правових норм, за якими особа підлягає відповідальності, дані про докази вини особи, дані про її громадянство, 2 фотокопії форми № 1 або 2 фотокартки та дактокарта (за наявності) та завірени гербовими печатками, при цьому усі документи, які направляються до країн СНД та Прибалтики, мають бути перекладені російською мовою [12, 11].

Наступним етапом Л.З. Вирнхост виділяє розгляд запитуваною стороною запиту про видачу та вирішення питання по суті [2, 6]. Роль та місце слідчого ОВС у цієї ситуації залежить від норм того конкретного міжнародного договору, що застосовується. При цьому досить значною проблемою є невідповідність строків тримання особи під вартою в Україні та за кордоном, оскільки за чинним КПК будь-яких зауважень щодо можливості продовження строків у випадку затримання особи за кордоном немає. Як зауважує С. Кравчук, при співробітництві з країнами СНД, які розглядають питання щодо екстрадиції, за його даними, протягом 1—2 місяців, великих проблем не виникає. Але вони є у відносинах з країнами ЄС, в яких затримані вимагають надання їм політичного притулку. Процедура розгляду цих заяв триває, наприклад, у Чехії, 2—3 роки, протягом яких особа не може бути виданою в Україну [9, 60].

Взагалі є багато правових підстав для відмови у екстрадиції особи іноземною державою (або Україною), причому Л.З. Вирнхост розподіляє їх на імперативні та факультативні [2, 10]. Аналізуючи відомчі акти МВС та УМВС, матеріали практики, зауважимо, що серед великої кількості імперативних підстав найчастіше іноземні держави апелюють до закінчення строку давності, наявності вироку суду, рішення суду про відмову від кримінального переслідування у відповідній справі, амністії тощо. Серед факультативних підстав практика зустрічає випадки належності особи до громадянства тієї держави, яка має його

видавати, вчинення відповідного злочину на території держави, до якої направляється запит, клопотання особи про надання їй притулку у цієї держави. Також практика, насамперед, країн СНД вважає такою підставою малозначність злочину (якщо законодавство обох держав передбачає відповідальність за його вчинення у вигляді позбавлення волі терміном не більше одного року) та невизнання діяння, в якому звинувачується особа, злочином за законодавством країни, куди направлено запит. Відсутність угоди про екстрадицію або непередбачення процедури екстрадиції угодою про правове співробітництво також є підставою для відмови в екстрадиції [12, 10].

Третім етапом є приймання осіб, що видаються в порядку екстрадиції. Відповідно до Ашгабатської угоди від 17 лютого 1994 р. «Про порядок передачі та транзитного перевезення осіб, що взяті під варту», підписаної країнами СНД [11], при видачі та отриманні осіб Вірменією, Грузією, Казахстаном, Киргизстаном, Таджикистаном, Туркменістаном, Узбекистаном передача відбувається в аеропорту сторони, що передає особу (для України — це аеропорт Бориспіль, а для видачі в Узбекистан — Сімферополь). Для РФ та Білорусі пунктами передачі є автомобільні транскордонні переходи на автотрасах Харків-Белгород (725 км) та Чернігів-Гомель (с. Добрянка), Луцьк-Брест (с. Мокряни) відповідно, для Молдови це ст. Окниця Молдовської залізниці [12, 11]. У вказаних випадках слідчий, який прибуває на пункт передачі, має фактично взаємодіяти не лише з правоохоронною іноземною структурою, яка передає особу (про передачу складається акт у трьох примірниках російською мовою), але й з транспортною поліцією або міліцією іноземної держави, іноземними та вітчизняними прикордонними військами та митницями.

Після здійснення видачі особи в Україну для слідчого ОВС настає четвертий етап взаємодії, на якому він має обов'язок повідомляти запитувану сторону про результати кримінального переслідування

виданої особи в Україні (якщо кримінальне переслідування щодо неї перебуває на стадії досудового слідства). Крім того, якщо в процесі розслідування у справі будуть встановлені нові факти протиправної діяльності виданої особи, слідчий має звернутися до компетентного органу відповідної іноземної держави з клопотанням про надання дозволу на притягнення правопорушника до кримінальної відповідальності за вчинення інших злочинів. Як зауважує С. Кравчук, ці вимоги міжнародних угод України слідчі виконують не завжди [8, 9].

Враховуючи наведені обставини, підтримуємо пропозицію Л.З. Вирнхоста щодо необхідності нагальної розробки та прийняття Закону України «Про екстрадицію» або доповнення чинного КПК відповідним розділом [2, 14]. Зауважимо, що норми цих процесуальних новел не повинні підмінювати собою норми міжнародних договорів, але мають створювати міцне загальне підґрунтя для дій слідчого у складних ситуаціях, пов'язаних з екстрадицією. Пропонуємо поширити наведену пропозицію й на процесуальні відносини, що виникають при міжнародній передачі кримінальних справ.

Аналізуючи склади переданих до УМВС злочинів, слід погодитись з думкою С. Кравчука про те, що значна частина запитів про передачу кримінального переслідування громадян України стосується вчинення ними за кордоном злочинів, які не належать до категорії тяжких та не становлять великої суспільної небезпеки, до того ж справи щодо них не мають судової перспективи. Наведені цим автором склади злочинів (крадіжки, грабежі, шахрайства, дорожньо-транспортні пригоди без тяжких наслідків, використання підроблених документів) [8, 6] збігаються з дослідженими матеріалами [5].

Враховуючи наведене, погоджуємося з думкою С. Кравчука про те, що доцільно притягати особу на території тієї держави, де вона вчинила злочин, а передачу кримінального переслідування здійснювати у виключних випадках [9, 61]. Вважаємо, що

передача кримінального переслідування має відбуватися у випадках міжнародних злочинів або злочинів міжнародного характеру, або інших злочинів, що мають особливий резонанс або характер, за погодженістю сторін.

Отже, міжнародну діяльність (взаємодію) слідчого ОВС слід розглядати як форму міжнародної правоохоронної діяльності ОВС, яка, в свою чергу, є складовою міжнародного правової допомоги. Предметом такої взаємодії слід вважати потреби, що виникають при розслідуванні різних категорій злочинів (міжнародних, таких, що мають міжнародний характер, та інших). Аналіз підслідності злочинів за КПК України дозволяє стверджувати, що участь слідчих ОВС у кримінальному переслідуванні міжнародних злочинів та злочинів міжнародного характеру є значно меншою, порівнюючи із завданнями, що поставлені перед слідчими СБУ та прокуратури.

Змістом міжнародної діяльності слідчого ОВС слід вважати дії з видачі правопорушників та засуджених осіб іноземним державам та екстрадиції осіб, відносно яких ведеться кримінальне переслідування або притягнутих до кримінальної відповідальності, в Україну; передачі та отримання провадження у кримінальних справах; виклику або надання свідків, потерпілих, цивільних позивачів тощо; надання та виконання процесуальних доручень різного характеру.

Серед основних проблем, що виникають при міжнародній взаємодії слідчого є аспекти мови (перекладу) процесуальних дій та документів; невідповідність різних кримінально-процесуальних законодавств; затягування інкорпорацій норм міждержавних та міжвідомчих угод; відсутність загальноприйнятих алгоритмів взаємодії та єдиних зразків для документів, що укладаються при такій взаємодії. Пропонуємо у наступному врегулювати ці питання відповідними процесуальними нормами та міжнародними угодами, насамперед, міжвідомчими. Такі процесуальні норми мають бути створеними при розробці та при-

йнятті Закону України «Про екстрадицію» або доповненні чинного КПК відповідним розділом, якій має також регулювати про-

цесуальні відносини, що виникають при наданні міжнародних доручень та міжнародній передачі кримінальних справ.

Список літератури:

1. *Виноградова О.І.* Міжнародне співробітництво України у галузі боротьби зі злочинністю (кримінально-процесуальний аспект) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / О.І. Виноградова. — Харків, 2000. — 18 с.
2. *Вирнхост Л.З.* Видача осіб в аспекті співвідношення міжнародного та національного права : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.11 / Л.З. Вирнхост. — Харків, 2003. — 18 с.
3. *Голобородько И.* Работоторговля в Украине катастрофически растет / И. Голобородько // Правое Дело. — 2003. — № 22.
4. *Гребенюк В.М.* Договірні відносини України у сфері взаємодопомоги у кримінальних справах (теорія і практика): автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 / В.М. Гребенюк — К., 1997. — 20 с.
5. Журнал обліку екстрадиції, передачі кримінального переслідування та міжнародних слідчих доручень ГУМВС України в Донецькій області [2009]. — Донецьк, Архів ГУМВС України в Донецькій області. — 38 с.
6. *Іванов Ю.А.* Міжнародно-правове регулювання боротьби з тероризмом у сучасних умовах : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 / Ю.А. Іванов. — К., 2000. — 16 с.
7. *Кіویهць О.В.* Міжнародно-правове регулювання боротьби з відмиванням «брудних» грошей : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 / О.В. Кіویهць. — К., 2003. — 17 с.
8. *Кравчук С.* Міжнародне співробітництво Генпрокуратури / С. Кравчук // Юридична газета. — 2003. — № 12. — С. 2-10.
9. *Кравчук С.* Міжнародно-правова допомога у кримінальних справах / С. Кравчук // Право України. — 1999. — № 12. — С. 59-61.
10. *Леженіна О.І.* Організаційно-правові засади участі органів внутрішніх справ України у міжнародній правоохоронній діяльності: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / О.І. Леженіна. — Харків, 2003. — 244 с.
11. Міжнародні угоди України про надання правової допомоги [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi/>
12. Про вивчення, врахування і використання в практичній діяльності Методичних рекомендацій щодо порядку підготовки та направлення звернень до правоохоронних органів іноземних держав з питань надання правової допомоги у кримінальних справах та виконання міжнародно-правових доручень слідчими органів внутрішніх справ України: Вказівка МВС від 12 липня 2004 р № 8169/36. — К., 2004 — 24 с.
13. *Романюк В.О.* Міжнародне співробітництво в боротьбі проти незаконного обігу наркотиків (міжнародно-правові аспекти) : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.11 / В.О. Романюк. — К., 1998. — 16 с.
14. *Сизоненко А.С.* Використання доказів, отриманих на території інших країн, в кримінальному процесі України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 / А.С. Сизоненко. — К., 2004. — 18 с.
15. Стосовно порядку зносин компетентних установ при виконанні процесуальних та інших дій у кримінальних справах: Угода між Генеральними прокурорами держав-учасниць щодо Протоколу до Конвенції СНД про правову допомогу та правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах від 22 січня 1993 року; від 29 червня 2000 р. — К., 2000. — 36 с.

РЕЗЮМЕ

Рассмотрены проблемные аспекты взаимодействия следователя ОВД с иностранными и международными субъектами во время раскрытия и расследования общеуголовных преступлений, имеющих заграничные компоненты, проанализирована нормативная база, регламентирующая международное взаимодействие, а также необходимость ее усовершенствования.

SUMMARY

The author has considered the basic aspects of the cooperation of an investigator with foreign and international subjects in investigation and clearing up of general criminal offences with foreign components. The normative basis, regulating international cooperation and the need of its improvement have been analyzed.

*Рекомендовано кафедрой кримінального процесу
та криміналістики*

Подано 10.09.10